

Vis mig vej til helligkilden

Vis mig vej til helligkilden,
du, som leder mine skridt,
tænd i mørket bævne-ilden,
der kan skues milevidt.
Gennem dale, over sletter,
langs med kærlighedens flod,
led mig dage, led mig nætter,
hen til pilgrimsbjergets fod.

Mange mile har jeg vandret,
stødt min fod på markens sten,
vejen har min krop forandret,
bøjet ryggen, brudt mit ben.
Ånden er dog ufortrøden,
sjælen, sindet uforknyt,
i mit hjerte mærkes gløden
som en varme, åndsindgydt.

For mit indre blik det troner,
bjerget, mine drømmes mål,
fra dets top jeg hører toner,
hist jeg ser et evigt bål.
Ilden vogter bjergets kilde,
som ved ånden udsprang først
og med dråber klare, milde
lindrer hver en pilgrims tørst.

Hist på bjerget ser jeg vandre
brødre, søstre, som med sang
stiger ned og støtter andre
i den tunge pilgrimsgang.
De har smagt på livets dråber,
de har rundet bjergets top,
nu de hjælper dem, som håber
på engang at nå derop.